

GEDRAGEN DOOR DE TIJD

*zien
licht
inzien*

Zien is meer dan Kijken
Inzien is met andere ogen Zien

Ajo van IJzeren

novum

INHOUD

[COLOFON 3](#)

[VOORWOORD 4](#)

[INLEIDING 5](#)

[GEDRAGEN DOOR DE TIJD 7](#)

[GETALLEN EN KLEUREN 9](#)

[KLEUR IVOORWIT 11](#)

[KLEUR VERMILJOENGROEN 13](#)

[KLEUR ROZE 16](#)

[KLEUR GEELKOPER 20](#)

[KLEUR VOORJAARSGROEN 27](#)

[KLEUR PRUISISCHBLAUW PHTALO 34](#)

[KLEUR VIOLET PASTEL 37](#)

[KLEUR DONKERBRUIN MET GELE RAND 40](#)

[KLEUR CADMIUMROOD 44](#)

[KLEUR GEEL 48](#)

[KLEUR INDISCHROOD 51](#)

[KLEUR PURPER 61](#)

[KLEUR OKERGOUD 65](#)

[KLEUR KONINGSBLAUW 76](#)

[KLEUR REGENBOOG 82](#)

[KLEUR ZACHT ORANJE MET EEN VLEUGJE SIENNA 86](#)

[KLEUR CINOBER-ROZE 91](#)

[KLEUR VERMILJOENROOD 95](#)

[KLEUR KOBALTBLAUW 100](#)

[KLEUR SEPIA MET RODE RAND 106](#)

[KLEUR KONINGSBLAUW 111](#)

[KLEUR TURKOOIS 116](#)

[KLEUR MOSGROEN 122](#)

[KLEUR VIOLET 129](#)

[KLEUR CADMIUMORANJE 134](#)

[KLEUR CITROENGEEL 144](#)

[KLEUR TITAANWIT 148](#)

<u>KLEUR PERMANENTGROEN</u>	<u>158</u>
<u>KLEUR PRIMAIRCYAAN</u>	<u>161</u>
<u>KLEUR HELDER ORANJE</u>	<u>168</u>
<u>KLEUR PAARS</u>	<u>173</u>
<u>KLEUR PAARS MET GELE RAND</u>	<u>183</u>
<u>KLEUR CHROMOXIDEWIT</u>	<u>191</u>
<u>KLEUR KOBALTBLAUW</u>	<u>197</u>
<u>KLEUR OLIJFGROEN</u>	<u>201</u>
<u>KLEUR VIOLET - 3-VOUDIGE VLAM</u>	<u>210</u>
<u>KLEUR NAPELSGEEL DONKER</u>	<u>214</u>
<u>KLEUR INDIGOBLAUW</u>	<u>218</u>
<u>KLEUR AZOGEEL MIDDEL</u>	<u>222</u>
<u>KLEUR PAUL VERONESE GROEN</u>	<u>235</u>
<u>KLEUR SIENNA GEBRAND</u>	<u>239</u>
<u>KLEUR GEELGROEN</u>	<u>245</u>
<u>KLEUR ULTRAMARIJN</u>	<u>255</u>
<u>KLEUR QUINACRIDONEROSE</u>	<u>261</u>
<u>KLEUR SIENNA GEBRAND MET GROENE RAND</u>	<u>266</u>
<u>KLEUR AZO-ORANJE</u>	<u>272</u>
<u>VANDAAG</u>	<u>276</u>
<u>NAWOORD</u>	<u>277</u>
<u>VERKLARENDE WOORDENLIJST</u>	<u>279</u>

COLOFON

Alle rechten op verspreiding, met inbegrip van film, broadcast, fotomechanische weergave, geluidsopnames, elektronische gegevensdragers, uittreksels & reproductie, zijn voorbehouden.

© 2022 novum publishing

ISBN drukuitgave: 978-3-99107-760-2

ISBN e-book: 978-3-99107-761-9

Lectoraat: M. Moors

Vormgeving omslag: Ajo van Ijzeren

Omslagfoto, lay-out & zetting: novum publishing

Foto's binnendeel: Ajo van Ijzeren

www.novumpublishing.nl

VOORWOORD

Ik heb mijn hart gevolgd en ben naar de oase Ain Houdra gegaan in de woestijn Sinaï in Egypte. In de oeroude stilte en de liefdevolle energie van deze prachtige eenzame plek, tussen de hoge, kleurrijke zand- en kalksteenbergen met uitzicht op groene dadelpalmbomen en olijfbomen, hoopte ik bij mijn zielenroerselen te kunnen, om alles wat zich daar aan zou dienen, op te halen.

Mijn hart opent zich en ik open de vensters van mijn ziel wijd en laat het zonlicht van de liefde van de schepping binnenstromen. Alle leven dat in mij vastzit, mag rijk stromen en gevangen worden in letters, woorden, zinnen, kleuren, getallen. Het leven is als de bellenblaas, kleurrijk en teer. Een klein windje en de vorm en de kleur spatten uiteen.

INLEIDING

Levenskunst.

Leven is een kunst en de grootste kunst van alle.
De kunst het leven in liefde te leven.

In 1995 volgde ik de roep van de woestijn Sinaï op om te komen lopen en de energie te ervaren. Ik loop er nog steeds, nu vijftientig jaar later. Het stralende heldere licht dat het zand omtovert tot miljoenen reflecterende sterren. Het licht dat uiteenvalt in kleur en de bergen een prachtig pastelkleurig uiterlijk geeft, in een ongekende hoeveelheid verschillende tinten. Het licht dat de aarde laat vibreren en de aarde die de energie terugkaatst naar de hemel.

Het licht is van zichzelf kleurloos, maar ik neem kleur waar dankzij het licht. Het licht werpt van zichzelf geen schaduw, maar ik ken het licht, omdat er iets is dat het licht onderbreekt en schaduw werpt. Kleur kan niet zonder licht en licht bestaat niet zonder kleur. Zoals er ook geen hemel is zonder aarde en niets bestaat zonder waarnemer. Onlosmakelijk met elkaar verbonden als een drie-eenheid. Beide ken ik omdat beide er zijn, bij de gratie van de ander. Ik ben de schepper van mijn wereld en tevens de geschapene van mijn Schepper. Wij scheppen elkaar en zijn één.

De ongekende zuivere energie van dit oeroude stuk land presteert het om mij naar de essentie van mijn bestaan te leiden en de eenheid van de schepping in mezelf te ervaren. Het verhaal van het volk van Mozes speelt zich hier nog steeds af en nodigt uit om de slavernij van het ego los te laten.

Nu weet ik dat het paradijs niet ergens in Verwegistan te zoeken is, maar dat die plek te vinden is in mezelf. De energie van zon maan en sterren, de trilling van de materie en het licht, het zijn en gaan naar ergens, naar nergens, het

eenvoudige leven, de stilte, het nodigt mij van harte uit om het geconditioneerde denken en bestaan los te laten.

GEDRAGEN DOOR DE TIJD

Ik word bij mijn rechterhand gepakt door mijn zus Jill die lange bruine vlechten heeft met onderin een groen fluwelen strikje en negen jaar is. Mijn moeder pakt mijn andere hand. Ze zijn nog klein, mijn vingers en handen. Ik ben bijna vier jaar met kort blond springerig haar en blauwe oogjes die indringend de wereld inkijken om vooral niks te missen. Een mondje met lipjes die ironie voorspellen. Mijn schouders zijn fragiel, maar rechtop. Ik draag een gebloemd wit jurkje met een kraagje met ruches en korte mouwtjes. Ook met een ruche. Daar overheen een zacht geel vestje met een V-hals en echt benen knoopjes, zes, en een geborduurd bloemetje op een zakje dat links zit. Mijn sokjes zijn wit met een donkerblauw randje in donkerblauwe schoenen maat 26 van Puma.

Zij hebben alle drie haast, zijn zenuwachtig, dragen koffers en tassen. Mijn moeder, Jill en Hein, mijn broer die twee jaar jonger is dan Jill. We gaan op reis. We moeten op reis. Van de vijand. Het is oorlog. We worden opgehaald en moeten heel snel instappen in een donkerblauwe bus met hoge smalle ramen waar niemand doorheen kan kijken. Ik ook niet. In de bus krijgt iedereen een kettinkje van metaal met een hanger om zijn nek. Daarop staat een nummer gegraveerd dat ik niet kan lezen. Het is eerst overal heel lawaaiig. Later wordt het stil in de bus. We moeten na een paar uur overstappen op een trein en daar op de grond gaan liggen of zitten tussen de tassen en koffers.

Ik word wakker, alleen, en lig op stro in een barak met vreemde kleine kinderen die allemaal huilen, net als ik. Ik kijk om me heen, moeder, Jill, Hein, waar zijn jullie?! Ik gil, ik huil, moeder, moeder, moeder waar ben je? Mijn kleine blote armen uitgestrekt, mijn gezichtje nat van tranen, verdriet, angst, schaamte, schuld, spanning, eenzaamheid. Toen gebeurde er iets wonderlijks. Het voelde als sterke

armen die mij optilden en ik zag opeens van bovenaf het kleine meisje met blonde haartjes in de barak staan. Alleen. Zij stond daar en ik was hier door warme sterke armen opgetild. Ik voelde me geliefd, omarmd, heel, kostbaar, waardevol, omringd, gedragen. Het leven in mij ging weer stromen en alle spanning viel op de grond en stroomde weg, ver weg. Ik voelde me veilig.

Deze mysterieuze ervaring heeft mij gedragen door de tijd en uitgenodigd dit te onderzoeken. Het is mijn geestelijk thuis geworden. Het verheft mij uit de wereldse gebondenheid en ik kan mij ieder moment bewust hierop afstemmen, op het Licht, op God, de Schepper die leven geeft, mij kleur geeft en draagt, nog steeds, tot nu toe.

Dit boek is geschreven vanuit mijn hart. Lees het met je hart en vertrouw dat het jou precies brengt wat jij nodig hebt. Je kunt het boek ook willekeurig lezen, afgestemd op je gevoel.

GETALLEN EN KLEUREN

Ik verbind in mijn hoofdstukken de macrokosmos met de microkosmos. Voor mijn geestesoog verscheen een getal en een kleur.

GETALLEN

De getallen dienden zich als vanzelf aan toen ik begon met schrijven. Ik heb helemaal geen verstand van cijfers en numerologie, maar toen ik het getal dat zich meldde neerschreef, zag ik het als vorm en voelde zijn energie en liet het zich duiden. Het hele universum is gebaseerd op getallen en die hebben evenals kleuren een trilling met een bepaalde bandbreedte.

KLEUREN

Nadat het getal geduid was, verscheen er een kleur voor mijn geestesoog. De kleur heb ik gevangen in een cirkel. In deze cirkel is een kleine cirkel aanwezig. Dit is het licht dat eeuwig is en gedurende dag en nacht overal ter wereld telkens een andere plaats aan de hemel inneemt. Kleuren hebben hun eigen taal en kunnen helend werken op de gezondheid, bij geestelijke spanningen en emotionele ontredderingen. Ik heb de kleur vertaald zoals het zich op het moment aandiende.

KLEUR

IS

VERDICHTING

VAN

LICHT

voortgekomen uit het licht
het licht
verlicht
onze wereld
waardoor het leven
zichtbaar wordt
in kleur

WIJ ZIJN KLEUR
door het Licht

GETAL 3222

KLEUR IVOORWIT

GETAL. $3222 = 9 = 3$. 3 maal 3 en 3 maal 2-en. Mijn eeuwig bij mij zijnde triade, lichaam-ziel-geest, materie-ruimte-tijd, Vader-Zoon-Heilige Geest. In de triade kan geen van de gegevens bestaan zonder de ander en geen is dominant aan de ander. Drie maal 2 is als drie ook een triade en het teken van oneindigheid. Gezegend, gezegend, gezegend. Ik zing het drie keer in mijn hart zonder geluid op mijn manier met veel aria's langgerekt - liefde, wijsheid, kracht. Twee tweeën zijn ook een meestergetal en uitnodiging tot zelfreflectie.

KLEUR. De kleur is ivoorwit met in het centrum van de cirkel de mens met gespreide armen. Teken van overgave. Als ik langer kijk, zie ik dat ik het ben. Tranen van dankbaarheid en ontroering bleken achter mijn oogleden verscholen, want ze ploppen op uit hun kleine gevangenissen, blij te kunnen stromen. Overgave. En nu vanuit de overgave alert zijn en liefdevol invoelen wat bevrijd wil worden. De kleur blijft vooralsnog in de cirkel.

Toen ik neerstreek op het fijne grind, in de schaduw van de manshoge, met betonblokken ommuurde hof van Amr en zijn familie, zag ik het tafereel van het moment voor mijn geestesoog. Een stralende roze wolk met overal zachtrode verspreide harten in alle maten en vormen, die zich slordig neergevlijd hadden op deze prachtige roze wolk, die door hen iets roder werd. Ik was vier jaar niet hier geweest.

Midden in al deze harten zat het grote hart van Nayla. Ze steeg vrij moeizaam van de grond op en tegelijkertijd riep zij vreugdevol mijn naam, alsof ik opgestaan was uit de dood. Ik voelde haar roze energie als een dun dekentje dat je 's zomers in bed over je neerlegt, als het niet al te warm is. In haar donkere ogen lichtten kortstondig sterretjes op als een vallende ster in de nacht. Ik voelde me thuiskomen en alle wifi-internet-Facebook-Messenger-LinkedIn-sms-energie viel daarmee op de grond en baande zich een weg naar het grote kristal van moeder aarde. De weg naar mijn hart werd korter en korter, terwijl ik rustig in en uit ademde.

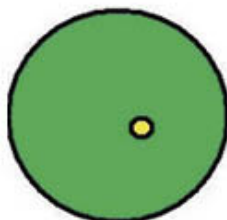
Wij zien elkaar opgroeien en groeien, de warme armen, die stevige omhelzing die mij doet thuiskomen en mij het gevoel geeft welkom te zijn. Ik ben jullie gast, in jullie woestijn, jullie land. Alleen jullie kennen de eeuwige taal van de natuur hier, van de zon, de maan, de wind en de sterren. Alleen jullie kennen de schaduwplekken op het heetst van de dag. De kosmos die haar lied zingt, nu ook voor mij

Er zat ook een djidda (1) van weet ik hoeveel kinderen en kleinkinderen in deze wintertent die tegen de buitenmuur van de grindtuin aan de westkant van Amr zijn grauwbetonnen huis was aangebouwd. Haar zwarte dunne, met glitters omrande hoofddoek ontlokte een fascinerende kleur haar die ik nog nooit gezien had in deze contreien en dat niet alleen omdat vrouwelijke haren altijd verstopt zitten onder de hemama (10). Ze worden bij mijn weten nooit zo wit. Zo wit als sneeuw was de harenrand die zich ondeugend toonde aan mijn Europese ogen. Terwijl ik eraan

terugdenk glimlach ik. Ik word altijd blij van ontluikend
nieuws.

GETAL 4222

KLEUR VERMILJOENGROEN

GETAL. 4222 = 10 = 1. Eén is een nieuw begin. Mijn verlangen naar een nieuw begin is groot en ik sta open voor alles wat op mij toe komt. In verbondenheid met boven en beneden, de hemel en de aarde.

KLEUR. Vermiljoengroen is de kleur van het hart dat wijd openstaat om de goddelijke intelligentie te ontvangen en te delen. Mijn hele systeem is bereid te revitaliseren en al het nieuwe naar buiten te laten stromen.

Vijf volwassen vrouwen in lange kleurige jurken die met kennis en kundig handwerk bestikt zijn met witte en roze pailletten, die schitteren en oplichten in de zon, kwamen in en uit het deurgat dat afgedekt werd met een ultramarijne dikke deken. Deze was aan de bovenkant van de deurpost met grove spijkers vastgemaakt. Ik weet nooit wie hier allemaal blijven slapen, buurvrouwen, nachten, schoonzusters, zonen, dochters, ik weet het niet. Ik wil het ook niet weten. Ik aanschouw en kijk of ik ze ken, of nog wil leren kennen.

Iedereen is vrij chagrijnig, behalve ik na mijn eerste nacht buiten met afnemende maan. De kortste vrouw droeg een okerkleurige jurk met handgrote zakken op haar heupen, bestikt met paarsrode pailletten die ook op de schouders van de jurk zaten en die de lange mouwen afsloten met een nauwe band die eveneens bestikt was. Haar gezichtje was ivoorkleurig. Haar taille was smal. Een elastiek, verwerkt in de jurk, accentueerde dat heel geraffineerd. Als zij in het licht loopt, zullen de lovertjes schitteren en terugslaan op haar wezen. Die tijd was nu nog niet aangebroken. Zij is nog te onervaren. Haar haren waren bedekt met een oudroze hoofddoek en ik zag op haar achterhoofd een flinke uitstulping die je vrijwel altijd waarneemt bij alle vrouwen in deze cultuur. Het teken van de lange opgestoken haren die aan het oog van de buitenstaander onttrokken worden.

De uitdagende manier waarmee vrouwen hier hun bedekte lichaam tot in de finesses vrouwelijk kunnen laten zijn, is prachtig. De taille, de schouders, rondom de hals een stiksel, een kleurig accent van kant, lovertjes, parels, geraffineerde andere stofjes, zij markeren de vrouwelijkheid. Borsten, billen, benen, armen, hals, haren, ze blijven bedekt, maar worden aantrekkelijker en vragen op hun manier om meer aandacht.

Een driekleurig lang gewaad van zwart-wit-oker in verschillende hoekige vormen van lange strepen en blokken, door, over en langs elkaar, tonen een prachtige

slanke gestalte met een smal gezichtje van plusminus twintig jaar. Haar flinke handvol borsten verraden een kind. Het kind was echter niet in beeld. Later zag ik een dreumes van zeventig centimeter met gitzwarte huilende ogen, die kennelijk voor het eerst een Europeaan zag. Het achtervolgde huilend, bang, met uitgestrekte wijd open bewegende armpjes en ronddraaiende handjes, de driekleurige geblokte jurk. De zwarte krulletjes van het kind zaten nog vast op het bolletje geplakt, na een rustige nacht.

Vervolgens werd ik een vrij donkere, velours lange jurk gewaar. De kleuren waren in de fabriek al uit de stof geperst, zodat slechts een aftreksel van de kleur grijs met verschillende ondertonen overgebleven was. Deze kleuren worden nog steeds in de gereformeerde kerken gedragen waar blijdschap in de Heer er ook uitgeperst wordt. De stof zelf was wel aaibaar, maar de inhoud om deze tijd van de dag nog niet. Maar ik weet dat dat een geruststelling is.

De verrassing. Vooral bescheiden lijkt de kleur onder een nog niet wakker gezicht. Een raak-mij-niet-aan houding, laat mij met rust, ik ben alleen op de wereld. Dat alles maakt indruk op mij en ik handel dan ook naar de uitstraling en houd me rustig. Bovenop haar gewelfde borsten duikt een geweldige verrassing op, totaal in tegenstelling met haar uiterlijk. Stralende bloemen, een volledig boeket, zo van de bloemist, of zo uit de tuin geplukt, maar deze zijn gerangschikt door ijverige handen en stralen mij tegemoet.

De jurk is nog verder opgeleukt met een gekleurd lint dat vrolijk en nonchalant haar weg zoekt tussen de bloemen, naar openheid en bevrijding. Het lint stopt net over twee samengeperste borsten. De jurk is daar iets te nauw. De borsten willen ook bevrijd worden, evenals haar gestolde glimlach. Maar zo kan ook een gestolde glimlach een glimlach teweegbrengen.

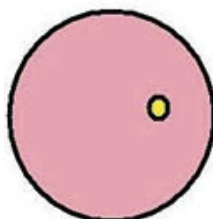
Een glimlach van oor tot oor ontstaat in mijn gelaat en maakt de rimpels naast mijn mond dieper en ik voel dat die rond mijn mond verdwijnen. Hiep hiep hoera. De kleur van

mijn gelaat heeft de kleur van de borduursels overgenomen, warm en stralend.

Wat kan zo'n stil geborduurd boeket van duizenden steekjes in alle zonnige tinten geel-oranje-okker veel bewerkstelligen. Het wekt de hele grijsbruine jurk en haar beschouwers tot leven. Stil bewonder ik de ontwerper en stuur een enorme straal liefde en licht naar het hart, de handen, de materialen, de naaister, de machine, met de stille wens dat nog heel veel prachtige bevrijdende ontwerpen mogen volgen.

GETAL 68

KLEUR ROZE

GETAL. $68 = 14 = 5$. De 5 wijst naar het verleden, is geopend en bereid te ontvangen, te aarden en haalt zijn inspiratie uit het deel dat naar boven wijst. De lijn naar rechts is bereid alles wat het ontvangt door te geven aan de toekomst.

KLEUR. Roze is de kleur van het hart en van de derde straal van goddelijke liefde, aarde gericht op maandag. De aartsengel op deze straal is Chamuël. Ik open mijn hart en heel mijn wezen en laat het goddelijke licht en liefde binnenstromen.

Je moet in een giga goede conditie zijn wil je het tweede gedeelte van de reis van Nuweiba naar Ain Houdra overleven. Het eerste half uur rijd je over de asfaltweg. Weliswaar zo hard mogelijk, je niets aantrekkend van bochten, kuilen, tegenliggers en medereizigers, of verkeer dat dezelfde richting uit rijdt. Maar na de controlepost van de politie en na tien minuten asfalt richting St. Catherine, gaan we het asfalt af, zien rechts van ons de bedoeïenen-nederzetting Ras Gazala en daar begint het echte werk.

We stoppen. De lucht wordt voor een gedeelte uit de banden gelaten en dan wordt gas gegeven. De Efteling met haar crosscountry-baan is er niets bij. Hier zit je niet aangesnoerd of in de gordel, maar wel dicht op elkaar. Dat scheelt. Ik adem, probeer het althans, tot diep onderin mijn buik. Wil me vooral ontspannen houden en meebewegen. Althans, dat lijkt me verstandig. Maar dat leek zo. Als ik me ontspannen houd, dan is de autodeur te dichtbij. Bong, bong, en dat doet mijn lijf geen goed. Schrap zetten dus. Ondertussen is de radio keihard aangezet. De mannen vinden dit blijkbaar een feestje. Ik eigenlijk ook wel, besluit ik. Toch te gek dat mijn wens in vervulling gaat, dat mijn verlangen verwezenlijkt wordt en ik voorlopig in de woestijn verblijf. Hier zit ik dus nu te schrijven en hoef ik niet uit te leggen dat ik dit overleefd heb. Dat is participeren in de waarste zin des woords.

Machmout rijdt als een ware kunstenaar. Ervaring is dit en aanleg, want dit kan je echt niet leren. Amr heeft zijn telefoon gepakt en laat mij zijn optreden op het podium op de hafle (31) van Mousa en Rahlia zien en horen, waar slechts mannen toeschouwer zijn zoals de traditie betaamt. Hij is mooi en dat vindt hij zelf ook. Klopt ook. Je moet allereerst van jezelf houden toch? Hij houdt ook van anderen, dat voel ik en dat merk ik. Amr zegt dat ik zijn amma Ollanda (2) ben. Ik merk dat hij veel voor mijn vragen en verlangens overheeft.

We spreken in onze tezamen gemaakte taal van hart tot hart en zeggen geen woord. Anderen, die niet op deze golflengte zijn aangesloten, verstaan ons nauwelijks. Amr gaat met mijn verlangens aan de slag en zegt dan “Ayla mabsout (3), anna mabsout”.

Een uur rijden vanaf de asfaltweg naar mijn bestemming Ain Houdra. De snelle manier om er met mijn bagage en voedselvoorraad te komen. Anders loop ik hier met kamelen en doe ik er een dag over.

De woestijn moet je ervaren en dat doe je te voet, niet in een auto. De energie van het verbond van hemel en aarde, de wereld en jezelf tezamen ervaren zoals het bedoeld is. Puur, wezenlijk, zonder fratsen en opgeleukte dingen. Het is een gevoel, een gewaar zijn en dat is niet volledig te beschrijven. Gewoon zoals het is: aarde – vuur – water – lucht. Voortgaan, ergens heen, nergens heen. Lopen is een meditatief spel. Links rechts, yin yang, voor achter, beneden boven. Het water in je gaat forser stromen en maakt heel veel vastzittend opgeslagen leven los. Hele stukken leven trekken aan het geestesoog voorbij. Angstbeelden, vreugdebeelden, ik-beelden, goddelijke beelden. Sommige beelden worden groter, zachter, mooier, heler en blijven voor altijd op het netvlies. Andere beelden zie je nooit meer terug op het ritme van het ene en het andere been. Het verlies van het ego kan zich wel eens aandienen. Dat doet bewegen en zijn tussen zon, maan en sterren, hier in deze wondere pure eenzame wereld. Scheppend bezig zijn, een onbekend pad betreden. Grenzen wegnemen en verleggen.

Ik wil creëren en ervaren wat tot nu toe verborgen bleef. Ik wil spelen en delen. Mijn ondeugden en deugden bekijken, spiegelen, relativeren. Hier op de breuklijn van Afrika en Azië, waar vele volken vanuit het gebied van de Eufraat en de Tigris al eeuwen doorheen trokken met hun handelswaar. Waar bedoeïenen-stammen op zoek waren naar voedsel voor zichzelf en hun dieren. De kracht van de zon voelen als leven gevend element. De kracht van de aarde gewaar zijn

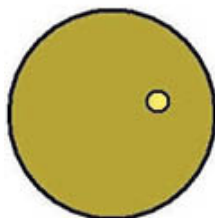
als scheppend beschermend element. De kracht in jezelf ervaren als geschapene door en afhankelijk van deze twee elementen. Het vader/moeder, God, kind principe hier in alle vezels van jezelf voelen en ervaren. In de liefde van de scheppingskracht zijn met al je vezels en je daaraan overgeven.

De bedoeïenen en ik zijn misschien wel net zo wonderlijk als de wereld hier. Wij spreken de taal van het hart. Niet de taal uit de boeken. Wij houden van elkaar, voelen elkaar aan, begrijpen elkaar. We zijn vaak 'uitgepraat' en toch niet uitgepraat, want in de stilte spreekt het hart en laten we elkaar voelen dat we liefde, vrede en wijsheid zijn.

Ik zie de witte roos van vrede en broederschap in hun harten en bewonder hen om hun levensstijl, de eenvoud van het zijn, de vanzelfsprekendheid van het delen, de dienstbaarheid zonder poespas. En nog zoveel meer dat ik van hen geleerd heb, zoals dankbaarheid tonen voor het bestaan, door middel van gebed en aanbidding van de aarde en het heelal.

GETAL 243

KLEUR GEELKOPER

GETAL. 243 = 9. Deze 9 is barmhartig en vol van liefde die hetgeen dat in de cirkel verborgen zit in liefde en eenvoud wil aarden.

KLEUR. Geelkoper wil het bestaande dat in de aarde aanwezig is ten volle eren en bewonderen.

Ik ben op de geboorteplek van Isr. Het land dat zijn vader Faisal, die ik al jaren ken, gemaakt heeft tot een prachtige bloeiende oase met dadelpalmbomen, tamarisken, olijfbomen, groot en klein, oud en jong, die bewaterd worden met zwarte gummislangen van een centimeter dik en greppels waar het water als een minirivier van de ene boom naar de andere stroomt. Genoeg om te overleven, te groeien, vrucht te dragen, schaduw te bieden en de temperatuur te dempen.

Nu zit ik op de troon van genade die ik vond nadat ik Isr gezegd had dat ik om vijf uur, een uur voor donker, weer terug zou zijn. Hij vroeg welke kant ik opging, of ik water bij me had en zei dat hij mij gaat zoeken, als ik niet om die tijd terug ben. Dit houdt een verwijzing in waar ik me op dit moment wel iets van aantrek en toen hij het zei niet, toen voelde ik me ietwat gekwetst. Mocht hij denken dat ik tussen deze zand- en kalksteenbergen zou verdwalen? Ik ben weer hier voor de misschien wel zestigste keer sinds de vijfentwintig jaar dat ik in de Sinaï kom. Hij is nu dertig jaar en kwam hier als baby, net als zijn kleine Houssein van nu zeven maanden, maar misschien kwam hij hier minder vaak dan ik omdat hij in Ras Gazala woont.

Mijn troon is een meter hoog, met een vlak ter grootte van het zitvlak en een breedte van zo'n tachtig centimeter. Het zitvlak helt iets naar voren net zoals de kerkbanken in de protestantse kerk op het Korte Voorhout in Den Haag destijds. Daar gleed ik ook altijd naar voren, omdat de bank zo glad was door de zondagse kleren van de kerkgangers. Hier geen achterhoofden en een donkerbruine preekstoel met een aarzelend lichtje om een donderpreek voor te lezen en de zegen van de Heer uit te spreken. Hier spreekt de Heer zelf die alom vertegenwoordigd is in alles en al in het Heel-Al.

Deze zetel is van veelkleurig zandsteen en het uitzicht hier laat mij de totale glorie van de schepping zien waar de hemel de aarde raakt en het licht uiteenvalt in kleur. Hier

een veelvoud van sporen van de tijd, van de eeuwigheid. De tijd heeft ingenieuze sporen achtergelaten die de lichte zandkleuren doet uiteenvallen in onvoorstelbaar veel verschillende tinten, licht, donker, gelig, rozig, paarsig, wittig en oneindig veel ontelbaar verschillende structuren. Niets is gelijk aan iets anders zoals geen mens, geen dier, geen blad aan de boom, geen haar, geen oog hetzelfde is. Terwijl ik dit waarneem en weet, word ik stil, heel stil, diep bewogen.

Ik wil mijzelf ook niet meer bewegen, want door mij te bewegen, verandert de kleur en de structuur. Dit spijt me in wezen, dat bij elke voetstap die ik zet, de kleur en de structuur van het zand, het spoor, al dat ik zo bewonder, verandert. Dit is een wetmatigheid. Als er iets verandert, verandert alles. Dan vraagt het nieuwe om ook bewonderd te worden en dat doe ik dan ook. De stem van mijn geweten laat zich horen en zegt 'jij maakt het kapot'. Ik adem diep en leg deze stem het zwijgen op.

Ik besef dat slechts de tijd, de elementen vuur, water, aarde, lucht, het toppunt van het wezenlijke zijn en niets van de mens dit hoogtepunt van schoonheid en volmaaktheid kan neerzetten. Zodoende ben ik gestopt met schilderen. Het besef dat mijn werk een aftreksel is van de werkelijkheid, heeft mij mijn penselen doen neerleggen.

Ik kon het niet meer aanzien en schaamde mij dat ik dacht dat ik het licht in materie, ruimte, tijd kon overbrengen op doek. De elementen werken zonder ego en ik ben in dit leven op weg om het ego los te laten. Ik dank de elementen. Ik dank de schepping. Ik voel hun energie even van top tot teen door mij heen stromen en voel dat mijn ogen en mijn mond glimlachen.

In mijn linkerooghoek schiet een hagedisje in zandkleurige schutkleur onder de grote steen vandaan. Ja vriendje, als jij je niet bewogen had, ja dan had ik je ook niet opgemerkt. Jij schrok en vluchtte richting mijn rode rugzak, terwijl ik je waarschuwde er niet in te gaan, snelde je onder een kleine

steen, waar je gelede staartje nog onderuit kwam. In jouw vlucht zag ik je beide kraaloogjes schitteren in het zonlicht. Ik zag twee sterretjes oplichten. Mijn rugzak is nu gesloten. Ga gewoon daar waar je minihartje je naartoe voert. Mijn rode broek is aan de onderkant te nauw en mijn hoge auberginekleurige wandelschoenen dicht. Behalve je oogjes vind ik je totale uitstraling niet bepaald denderend. Misschien was het jouw schrik van mijn kleurige gestalte, dat je spontaan verbleekte tot nietszeggend en behoud jij je kleurige verandering voor later. Wellicht zit ik boven op jouw eeuwenoude woning. Sorry nogmaals.

Alles, alles om mij heen is zacht. De ontelbare veelheid aan variatie van kleuren van de bergen en rotsen zijn pastel, met heel af en toe een donker accentje van de schaduw of van een zwarte leistenen richel. De zon staat hoog. De vormen van de hoge, lage bergen, van grote, kleine stenen zijn zacht. Rond gemaakt, zacht gemaakt en gepolijst door de tijd. Net als ik. Mijn ziele-opdracht. Mijn ogen dwalen langs en op en neer en heen en weer en ik word zacht van binnen, heel zacht.

Nu wil ik mijn huid, mijn blote lijf echt aanraken, voelen, zien. Ik kan niet wachten om te voelen hoe het warme, koele, zachte windje mijn huid zal strelen. Huid, huid, lijf, lijf, mooie huid, mooi lijf, oud lijf, wat voel je goed. Wat vind ik jou mooi. Zo mooi met al je rimpels, je honderdduizend verschillende kleuren, precies zoals de aarde waar ik op sta en nu ga liggen. Ik zie jou prachtige aarde en jouw lief, mooi lijf net zo mooi als de aarde, met heel veel tekens van de tijd. Zal ik net zo oud zijn als jij? Ik weet van veel vorige levens van mezelf van Mongolië en Peru, China en Kenia, Tsjechië en hier in de Sinaï, waar overal mijn ego de grote baas was, uit frustratie om mijn wil uit naam van God te moeten neerzetten.

Nu ben ik hier om mijn ego om te zetten naar goddelijke wil en het voor altijd, in dankbaarheid aan mijn Schepper af te geven en de eenheid te voelen en te leven. Mijn bidden,

mijn smeken, mijn overgave, mijn wil en verlangen, mijn vallen en opstaan. Hier ben ik, mijn slaan en schoppen, mijn huilen en lachen. Hier ben ik. Ik weet dat ik een geliefd kind van de Schepper ben, anders was ik nooit geschapen.

Hier, temidden van zachte hoge bergen, de frêle kleuren en vormen, de strelende wind tussen warm en fris. Mijn lijf, hoera ik ben er nog en alles doet het nog. Mijn haren, de nagels van vingers en tenen, ze groeien nog, als vanzelf. Mijn organen en mijn zintuigen. Ik dank ze dagelijks en open mijn hart voor de goddelijke energie. Om te helen van mijn eigen, niet gewilde en toch gecreëerde energie. Ook mijn spieren, bloedbanen, lymfebanen, al mijn cellen en atomen worden wakker als ik de woorden uitspreek en visualiseer.

Mijn naakte lijf, hieronder een ceruleanblauwe hemel, die bij aanraking met de rand van de berg koningsblauw wordt. Dit lijf, hier woont mijn dankbare ego en groeiende ziel. Mijn ziel, die al mijn gecreëerde ontberingen tot nu toe heeft doorstaan. Ik hef mijn linkerarm en bewonder haar verscheidenheid aan huidskleur met hier en daar op de hand een grote of kleine bruine vlek. Mijn oog valt op mijn handen. Groot en niet tener of slank. Ik heb ze altijd al mooi gevonden. Nou ja, altijd wel tevreden. Lachen om wat ik zie.

Aderen, ja, dikke blauwe die er bovenop liggen als een spoorwegnet bij de stad Utrecht, waar alle rails zich kruisen, andere samenkomen en weer andere naar het verre buitenland lopen en net voor mijn elleboog uit het zicht verdwijnen, alsof ze een tunnel in gaan en pas in Berlijn of Rome weer bovenkomen. De dienstregeling van dit circuit werkt tot nu toe perfect, want het doet het goed met 79 jaar en 3 maanden. Het wordt goed onderhouden sinds mijn 29e toen mijn hele circuit instortte vanwege mijn zevenjarige poging om mevrouw te worden. Je moet soms eerst bijna doodgaan om inzicht in het leven te krijgen en het vermogen te vinden ernaar te handelen. Ik aai nog even

over mijn linkerbeen en bedank haar, omdat mijn leven haar bijna het leven gekost heeft.

Mijn lijf heeft heel lang geen daglicht meer gezien en geniet nu van het heerlijke stralende licht. De kleuren van de twee grootste vlekken op mijn handen neigen naar olijfgroen. Typisch. De vorm van de grootste is ruitvormig en wel 9 mm in de lengte. De breedte schat ik op, jawel, op 5 mm. Ik kan het mis hebben of overdrijven nu ik me echt verbind met deze grootste vlek. Kortom, het is een flinke vlek. De kleinste is doorsnee 4 mm en wilde rond zijn, maar is het net niet. Ik zal haar in de gaten houden en later eventueel over haar berichten. De bovenkant van mijn arm is, ik kan wel zeggen, gespikkeld beige. Interessant. Ik vraag zacht, behoedzaam, hoe zij zo gespikkeld geworden is. Zij grinnikt en haar hand geeft mij een aai over de rechterkant. Ik grinnik nu ook.

De huid van mijn rechterbovenarm hangt slap en vermoeid. Het lijkt op wasgoed aan de lijn. Buiten, in dit geval. Een soort schoon maandverbandje dat vrouwen tot en met de jaren zeventig droegen bij gebrek aan iets hygiënischer. Ik glimlach met mijn ogen en druk mijn lippen licht op elkaar. Het hangend gedeelte, ik kan wel zeggen, oxidewit, dat kille wit, niet warm wit zoals titaanwit gewoonlijk is. De wind brengt het flapje in beweging. Zij vindt dat fijn en ik ook. Ik schud mijn arm zacht heen en weer en de wind doet mee. Hé hopla, hopla, hoppela. Het flapje overtreft zichzelf en was nog nooit zo omhoog geflapt. Ik begin te zingen. Hef mijn andere blote arm ook zijdelings op en met mijn blote voeten stevig in het zand verankerd beweegt mijn hele, oude, geweldige lijf mee met de wind.

De bovenbenen flappen, de borstjes flappen, mijn wangen en onderkin ook. Alles is blij, verlost van beperkingen. Mijn lijf juicht. Het rimpelt en rimpelt bijna overal. Niet op de scheenbenen, nog niet. Ik zie een enorm verschil in rimpels, dat dan weer wel. Dat leg ik later nog uit.

Mijn twee glazige witte miniborstjes die hun bedoelde taak nog nooit verricht hebben ondanks twee prachtige borelingen die niet gezoogd konden worden door de omstandigheden van toen. Zij zijn bevrijd van het tuigje dat bedoeld is ze in toom te houden, wat in mijn geval niet heel essentieel is, maar toch wel lekker. Maar deze bevrijding is anders. Deze grenst aan zaligheid, want zij vangen het stralende zuivere zonlicht tussen de bergen van de woestijn. Ik laat het zonlicht hen even rustig koesteren. Ze liggen zijwaarts. Dat was van het begin van hun bestaan al zo. Toen alle vijftienjarige meisjes al lang liepen te pronken met een bh-bandje dat onderuit hun shirtje zakte, was er bij mij nog steeds slechts het knopje van mijn geboorte te zien. Dat lag niet in het midden van links of rechts, maar daar net naast, naar buiten.

Mijn vrouwelijke klasgenoten konden, vonden ze zelf, ook eens in de maand niet meedoen met de gymles. Ik wel. Net of je invalide bent als je ongesteld bent. Kom nou. Ik vond gym trouwens bijna het leukst van alles op de mulo, op biologie na, want de verbazing dat alles zonder veel ingrijpen zomaar ontstaat, groeit, bloeit, leeft, eb-vloed, zon-maan, was me een compleet raadsel. Was het dat wat ik zelf voelde? Een energie die er is, die de wereld beweegt en draagt? Dat wilde ik ontrafelen en ten diepste leren kennen.

Maar mijn borstjes zijn nauwelijks gekrompen. Zeker niet uitgedroogd. Geen rimpel te bespeuren. Wel een plooi rechts en links onder. Als ik ze daar lichtjes opbeur, ze voelen trouwens best zwaar gezien hun grootte, dan heb ik wel het idee dat ze dáár horen. Dan zit ook de tepel wederzijds centraler.

Maar dáár zaten ze nooit volgens mij, of ik moet me vergissen. Ik kan het Lars niet meer vragen. De tepels. Ja. Grappig. De kleur vind ik heel mooi, zo bijna middenin het oxidewitte vlakje. Vrij donker oker in het midden op de tepel en eromheen een pastelkleur oker. Ik kan het niet anders

benoemen, of toch, als ik beter analyseer zie ik een vleugje oudroze. Tweezijdig ja. Mooi. Het lijkt of er middenin het tepeltje, want dat zijn het wel, 'tje', een dicht geschroeid gaatje zit. Ik knijp er in, eerst in de linker. De kleur wordt iets donkerdere lijkt het wel. Ik probeer aan de tepel te proeven maar dat lukt me niet. Niet lenig genoeg, of te kleine borsten. Rechts ook, maar idem.

Ik zie kleine spikkels in de tepelhof van dezelfde kleur als in het midden van de tepel. Ik zing "zon zon zon" en schud met mijn borstjes heen en weer, "zon zon zon", ook op en neer, net zolang totdat ze moe zijn en dat zijn ze vrij snel. Dank je wel, dank je wel, zing ik er voor beide achteraan en aai ze een paar maal lichtjes over de huid.

Vroeger, ja, toen, toen werden de tepels hard en tegelijkertijd begon mijn clitoris te zingen als een van de vriendjes en later natuurlijk altijd als Lars ze aanraakte. De gedachten, bij die gedachten nu, komt er een zegenrijk gevoel door mijn lijf en strijk ik neer op de zachte geribbelde witte rots om mijzelf in vroegere tijden van samen te wanen en alle gevoelens van ooit te beleven en te herbeleven. Ik kies Rens Vlamink hiervoor uit. Rens was ooit de eerste die mijn gevoelens deed ontluiken. Ik was toen vijftien.